

DIGNUS EST AGNUS QUI OCCISUS EST ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM ET VIRGINEM QUI IPSUM OEU GENDIT

Apo. I. 12

IN PACE IN IDIPSUM

VIRGO IPSUM OEU GENDIT

DORMIAM ET REQUIESCAM

IT DEUM ADORAVIT

ORIENTUR JUSTITIA

SACRIFICIUM DEO

ET ABUNDANTIA PACIS

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PASSES INVENIT SIBI DOMIUM

FLORABUNT SACERDOTES

ETTURTUR NOVUM ALTARIA

PARCE POPULO TUO

OROKIMADAS

QUI FRUMENTUM ECCE AGNOS DEI

ECCE PANIS ANGELOUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Mindig útbán. — Kupka Izabella: Szentáldozás. — Király Ödönne: Immaculata. — Német István: A jászoly titka. — Központi: Imaszándékunk. — Olcsvay Géza: Lelki tarsolyomból. — Zaymus Gyula: Anyácska.

P. Ernő: Keresztes Szent János életrajza. 392 l. Ára 4 P. Kiadja a Kármelita zárda, Keszthely. A nagy misztikus, kit 1926 augusztus 24-én az egyházdoktorok sorába iktatott XI. Pius pápa, szelleme eléggé ismert művei révén, de annál inkább nélkülöztük annak háttérét, e szellem kialakulását és gyakorlatát elibénk táró életrajzát. Most itt van előttünk. Tudományos alaposítással írta meg P. Bruno à Jésum-Marie francia sarutlan kármelita s az ő művét ültette át magyarba P. Ernő, a hangyszorgalmú spirituális atya. A nagy misztikusról szóló könyv — a most vérgőzzel és tüzlángokkal teli spanyol föld egyik legnagyobb büszkeségéről szól és bemutatja azt az igazságot, hogy „nincsen rózsza tövis nélkül”, nincs igazi Krisztus követés áldozatok, szenvedések nélkül. A könyv nagy érdeklődésre tarthat számot. Szívesen ajánljuk.

Böjt adventben csak a harmadik héten a kántorböjt (dec. 16. és 19-én enyhített böjt, egyszeri jóllakás délben és este, hús megengedve, 18-án szigorú böjt, mint nagypénteken) és a karácsony vigiliája szintén szigorú böjt. (Bár este a szokásosnál enyhébb a jóllakás tilalom terén, de húst nem szabad enni a szentestén!) A többi adventi szerda és szombaton nincs böjt.

*

Jóteknycélú vásárunk, amelyet a neszélyi szerény alapítás továbbfejlesztésére nov. 8—15-ig tartottunk,

hála a jóságos Istennek — kinek kegyelmes gondviselése mindig segít — és buzgó munkatársaink és jótévedőinknek — kitűnően sikerült. Szinte csodával határos, hogy a mostani időben 2300 P-t jövedelmezett a szent célra. Természetesen nem elég ez még annak megvalósítására, amire szükség volna még Neszélyen, mégis úgy érezzük, hogy már a jövő évben tovább építjük a neszélyi kis zárdát, hogy már állandóan ott maradhassanak a Mária Reparatrix leányai és megerősödést találjanak évközben is azok, akiknek szükségük van reá.

MINDIG ÚTBAN.

Mindig útban van felénk az Úr Jézus! A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt mindig időszerűek az adventi énekek és imák: Jöjj el édes Üdvözítőnk, mert e szentségből folyton hallatszík a «Vegyétek és egyétek!» Ezért van közöttünk. Jönni akar! Mindig kész menni és a világ különféle időbeosztását és a katolikusok nagy számát tekintve, mindig is áldoznak valahel: mindig «megy», mindig úton van valahová a szentségi Jézus.

A szentek között többen is gyakorolták azt, hogy: egy pillanatra magukat összeszedve, a világ más részén bemutatott szentmise Ürfelmutatására gondolva, lélekből imádták a szentségi színek alá megérkező Úr Jézust vagy — mint egykor a kis Lambertini B. Imelda — lélekből vágyakozva szemlélték, amint egy lélek ajtaján — a szentáldozásban — belépve eltűnik. Ez a gyakorlat a lélek legbensőbb világát mozgatja meg! Mint a vér folyásos asszony igaz hitről és feltétlen bizalomról tanuskodó, hátulról való érintése, arra indítja az Urat, hogy az ilyen lelkeknek most is isteni erőt küldjön viszonzásul. Folyton gyógyít így az Úr: amikor a lélek figyelmes, igaz szeretettől áthatott vágya adventi tiszta édességgel csendül Szíve templomában: «Jöjj el édes Üdvözítőnk!» A végtelen isteni Szeretet ilyenkor egészen átragyog gyarlóságaink ködén vagy akár felhőjén is «szép napunk támad», megfiatalodik a lelkünk, eltűnik tespedésünk, lelki tunyaságunk: szinte gyönyörűséggel vajudik az akaratunk és a Krisztushoz méltó katolikus élet tetteire születik újjá a lelkünk.

O de nagy szükségünk van erre! De kell a lelkünknek a legfőbbésségesebb Oltáriszentség «napsütése». Gyarlóságaink miatt olyanok vagyunk, mint az idei ősz volt: kevés verőfény, de annál több a köd és felhő volt benne. Hasogassuk a lelki felhőinket az Eucharisziát kereső vágyainkkal, melyekkel elébe vagy utána megyünk az Úrnak, aki a legfőbbésségesebb Oltáriszentségben mindig útban van vagy felénk.

vagy más felé, de akármelyik eset forog fenn, biztosan találkozunk Vele és nem hiába!

A szentségi Jézusra gondot viselő Oltáregyesület királyi test-örként figyelje, Zakeus örömeivel fogadja, a szerető szív «napraforgó» hűségével kísérelje az isteni titkos nagy «Szentség» leplében járó és mindig úton levő Úr Jézust. Az Oltáregyesület ádventi vágyai járják be az egész világot: imádságukkal írják a bombarobbanásoktól és nyomukban járó jajkiáltásoktól hangos, vérgőzös és Isten ellen küzdő világ egére: «Jöjj el édes Üdvözítőnk» ide is, ezekhez is, ezek is a tied, a te kegyelmed leterítheti, a te Szíved legyőzheti még ezeket is, Te útban vagy feléjük is . . .

Mátrai Gyula dr.

SZENTÁLDOZÁS

Jöjj édes Jézus! — hagyd el a hideg kelyhet;
Szűk és sötét tabernákulumod . . .

Jöjj én Jézusom! — oly régóta vár szívem:
Jöjj és foglald el kicsi templomod!

Lánggal lobognak hitem fénylő gyertyái
Úrnapi zöld lombsátor reményem.
Égő örökmécs: kis szívem hű szerelme . . .
Az oltárt erényimmal díszitem.

Jöjj édes Jézus! — hogy puhán lépjen lábad:
Lelkem szőnyegként Eléd teritem . . .
Jöjj én Istenem! — hódoló imádasban
Szívemet tömjénekként elégetem!

Jöjj édes Jézus! — felejtsd a rút világot,
Mely bünt, káromlást és tövist szór Feléd!
Jöjj, Üldözött! — vár szívem csendes hajója:
Pihenj meg bárkám rejtett nyughelyén!

Jöjj, édes Mester! — evezünk ki a csendbe . . .
Ajkad szent szavát hévvel szomjazom!
Kormányozd sajkám . . . Reád bízom a lelkem . . .
S hullámok felett igéd hallgatom . . .

Szenvedő Isten! — édes balzsammal várlak!
Lándzsával átszúrt Szíved csókolom!
Ostorral, szeggel halálrakínzott Tested'
Lelkem hősín gyolcsába takarom . . .

Isteni Lelked szeretet után vágyik.
 Jöjj! — gyullaszd lánggra hideg szívemet:
 Dobogjon Érted, szeressen buzdón Téged
 S hűn engesztelje vérző szent Szíved!

Jöjj, édes Jézus! — vágyamnak epedése
 Nyissa fel szentségházad ajtaját;
 Elődbe hullok lankadtan, szomjúhozva,
 Mint harmatcseppet vágyó kis virág....

Szállj le szívembe! angyalimádba Szentség!
 Szűzfehér Ostya! Szívem Istene!
 Jézus... Jézusom... jöjj... forrón átkarollak...
 S reszketve zárlak lelkem mélyibe...

Égi örömben olvad fel egész lényem...
 Benned elsímul gond, kín s bánatom...
 Enyém az Isten mondhatlan lángszerelme:
 Enyém vagy drága, drága Jézusom!

Szent Tested táplál... Véred mos s üdit engem;
 Lelkem egyé lesz, összeforr Veled!...
 Ölelj Magadba! zárd szent Szívedbe lelkem:
 Legyek egyedül, örökké Tied...

Kupka Izabella.

➔ Immaculata. (dec. 8.) ➔

ISMÉT letűnőben van egy év. Tizenegy hónapja immár a soha vissza nem térő múlté, a tizenkettedik is feltartóztathatatlanul adja át a maga perceit, óráit, napjait az enyészetnek. Az Anyaszentegyház nem akarja ezeket a futó perceket kihasználatlanul elengedni, december homlokára, mint egy ragyogó diadémot, feltűzi a boldogságos Szűz szeplőtelen fogantatásának ünnepét, szemünk elé állítja még egyszer az örökszép Ideált, akit az évnek minden szakában más-más alakban mutatott be nekünk. Láttuk őt Kiasszony-napján kicsiny bölcsőjében, láttuk mint ifjú leánykát a szűzek között Isten szolgálatában, láttuk Názáretben, mint angyaltól üdvözöltet, Húsvét szent napjaiban mint fájdalmas Anyát, más alkalmakkor mint segítő Szűz Máriát, mint Pátronát, mint égnek és földnek, mint májusnak és rózsa-füzérnek Királynéját; megcsodáltuk szépségét, jóságát, tisztaságát, alázatosságát, szelídségét, irgalmasságát, hőslélkűségét és mindeneket átölelő szeretetét.

Most beleállítja az Egyház a Krisztust-váró ádventbe, hogy szí-

vünkben megerősödjön a hit, virágba boruljon a remény, hogy tudjuk édes bizalommal énekelni: harmatozzatok... jöjj el édes Üdvözítő. Elénk állítja az egyetlen és kiválasztottat, amilyen nem volt és nem lesz, az egyetlen, aki magáról elmondhatta: «Az Úr bírt engem utai kezdetén, mielőtt bármit teremtett volna kezdettől. Öröktől fogva választott ki engem, nem voltak még a tenger mélységei és én már fogantattam».

Es amint így áll előttünk makulátlan fehérségében, feje körül a tizenkét csillagos koszorú, felvetődik a kérdés: mi volt benne az a rendkívüli, ami őt erre az elérhetetlen magaslatra felállította. Nem találunk rá más választ, mint: olyan volt és olyan maradt, amilyennek az Isten Őt öröktől fogva elképzelte, amilyennek megalkotta és úgy élt, ahogyan Isten akarta. Egy szép, erényes, tiszta, de egészen egyszerű alázatos asszonyi élet az övé, vagy még inkább egy önfeláldozó anyai élet az övé, nincs benne semmi érthetetlen és utánozhatatlan, mégis utólérhetetlen, utánozhatatlan, mert ő az Isten anyja, az Immaculata, a Szeplőtelen, aki mint hófehér galamb jött a bűnös földre.

Egy egyszerű édesanya. Nincs benne semmi természetellenes, ismeri méltóságát, mégis benne semmi hivalkodás, tudja hogy ő az asszonyok közt áldott, mégis hallgat, szívébe zárja a nagy titkot, elviseli, amit az Isten reá mért, nem lázadozik, mindent elfogad. Egy szegény, egyszerű asszony és anya, él mint a többiek. Álljunk meg lélekkel a szeplőtelenül fogantatott Mária előtt és csodáljuk meg ezt a végtelenül nagy egyszerűségét. Ha összehasonlítjuk bizodalmas hitét korunk bizalmatlan kislelkűségével, ha összehasonlítjuk Krisztusvárását a mi kapkodó, ideges Isten-keresésünkkel, meg kell hogy dobbanjon szívünk: hová jutottunk?

Amikor így egy év végén visszapillantunk az elmúltakra, vagy még inkább, mikor egy alkonyodó élet határáról tekintünk vissza, csodálkozva látjuk, hogy minden probléma milyen egyszerűen, milyen bölcs következetességgel megoldódott. Az ifjúság legtöbbször megoldhatatlannak tartja élete összekuszált fonalait, lidércfény vakítja, fut utána és hányszor, ó de hányszor összetöri magát. A teste, lelke csupa seb, szeme csupa könny, lenézi, értelmetlennek találja az életet és hurcolja reménytelen szomorúsággal, esetleg a «minden mindegy» fásultságával adja oda magát a vigasztalást ígérő bűnnek. Azután elmúlik tiz, húsz, harminc év, a lidércfény kialszik, a vér lehül, a föld elveszti vonzóerejét, minden értelmet kap, minden kérdésre megjön a felelet, a lélek és a test megtisztul, olyan egyszerű és természetes minden — csak az örök élet fénye lobog s az ember könnyű szívvel megy feléje.

Olyan egyszerű az egész: Isten küldött — megszülettem, Isten hívott — hozzám mentem. És minden, ami e kettő között történt, csak azért történt, mert Isten küldött, Isten hívott.

Decemberben ezt az egyszerűséget kérjük az adventi róratékon az Eljövendőtől, ezt mintázzuk le a szeplőtelenül fogantatott Szűz Máriáról és ezt ajánljuk fel engesztelő készséggel a szentségház kicsi kis Királyának.

Király Ödönné.

A jászoly titka

DRÁGA, jó Lélek! Mindig öröm számomra, ha soraimmal felkereshetlek s lelkem tartalmát közölhetem veled. Jólesik a tudat, hogy szívesen fogadod gondolataimat, bármily egyszerűek is azok. Abban a meggyőződésben írom most is leveletem, hogy ezzel is segíthetlek némileg drága lelked karácsonyi hangulatának felajzásában. Aztán meg úgy vagyok, hogy saját magamat ösztökélem, mikor másokat buzdítok és jobban sikerül a karácsonyi öröm, ha mások örömeiben is örvendhetek.

A mult napokban szomszédunkból elköltözött egy őrnagy családjával együtt. Van egy ennyivaló hároméves kislányuk. Ez a kicsi sokat nyugtalankodott, mikor megtudta, hogy a régi otthont el kell hagynia. Folytonosan rimánkodott, hogy ne most menjenek el, hogy várják meg itten a karácsonyt. Aztán majd ő is szívesen megy. Édesanyjának feltűnt a gyermek viselkedése és megkérdezte tőle, hát miért várjuk meg itt a karácsonyt? Mire a kicsike kibökte, mert ott majd a Jézuska nem talál meg. Hát ez volt a búbánata! Nem talál rám a Jézuska és nem lesz karácsonyom! Csak mikor az édesanya megnyugtatta, hogy a Jézuska ott is rátalál, akkor csitult el gyermeki szívének aggodalma és szívesen ment az új otthonba.

Drága Lélek! Mit gondolsz, nem kellene nekünk is egy csipetke ennek a kicsikének aggodalmából, vajjon rám talál-e a Jézuska? Lesz-e nekünk is karácsonyunk? No, mert úgye, Jézuska nélkül nekünk sincsen karácsonyunk. Hát hogyan biztosíthatom magamat, hogy jó karácsonyunk lesz! Erre a kérdésre egy nagyon kedves életből vett néhány jelenettel válaszolhatok.

Tíz éve halt meg Bonnban egy örökimádó bencés apácafőnöknő, Scheuer Rita. Ez a kiváltságos életű szerzetesnő azt az élethivatást kapta, hogy lelke örökös betlehemi jászoly legyen, melyben az isteni

Kisdéd állandó otthonra talál. Egyik napon így szólt hozzá az Úr Jézus: be akarom mutatni benned a világnak jászolyom titkát. Légy gyermek, légy az én gyermekségem mása, ahogy azt én akarom. Ugyanezt hallja a Szűzanyától is, mikor egyízben esennen könyörög hozzá: Anyám, mutasd meg az utat, melyen járnom kell, mely Istenhez vezet! S az áldott Szűz a Gyermekjézust tartja feléje e szavak kíséretében: íme az út, az igazság és az élet! Ismét csak a jászoly titka hangzik: légy gyermek s tied az Isten.

Drága Lélek! Észre kell vennünk, hogy a mi korunkban ismételen és nagyon nyomatékosan hangzik ez a felsőbb szózat: légy gyermek! Ez az élethivatása az aranyoslelkű Kis Szent Teréznek is. Korunk sok-sok hibájára és betegségére orvosságul a betlehemi jászoly titkát kapjuk. Elénk áll az isteni Gyermek a karácsonyi éjnek titokzatos egyszerűségében és mégis angyali fényességében s felénk hangzik a szó: ha nem leszteek ilyenek, mint e Gyermek, nem mentek be Isten országába.

Hát milyen a Gyermekjézus? Végtelenül alázatos. A hatalmas Isten pólyákba takart kis cseppség lett értünk. Ez az út, ez az igazság számunkra. Letérünk az útról és hazugság lesz éltünk, mihelyt elhagyom az alázatos, egyszerű gyermeki lelkületet és valami nagynak, fölényesnek érzem magam, ha a kevélység belém ütközik és már nem látom erőtlenségemet, semmiségemet, hanem beképzelt, hiú, öntetszelgő vagyok, feledem, mellőzöm, elhagyom Istenemet, kitől mindenem van s akinek mindennel tartozom. Ezzel a lelkülettel letértem már az útról, kiáltó hazugság az éltém és pusztulás a sorsom. Így nincs karácsonyom, nincs békém, örömem, mert nem enyém a drága Jézuska.

Rita kedves anya élete folytonos harc a kevélység ellen. Egy ízben látomásban szemléli és borzad meg a kevélység szörnyűségétől. Látja, hogy ez a hiba ezer szállal tud belegyökerezni a lélekbe s mint kegyetlen vampír élőködik rajta, vérszopó csápjaival elszívja annak életerejét, melyet a jóra, az erényre kapott az élet Urától. Látomása még fájóbb lett, mikor látnia kellett, hogy a kevély lélek még rátartó arra, hogy keblén ilyen szörnyű kígyót melenget. Megborzadt a lélek vakságától, mikor azt is látnia kellett, hogy a hiú emberi lélek még dédelgeti e pokoli fajzatot magában és belebetegszik, szinte görcsösen vonaglik arra a gondolatra, hogy e szörnyűséget le kellene vetni magáról. Látnia kellett, hogy a szerencsétlen lélek tud annyira rabja lenni e bűnnek, hogy szinte részeg bele, mikor hiúságát kielégítheti. Rita anya mindezt látta saját lelkén. Kétségbeesetten vergődött a kevélység szörnyű súlya alatt. Mégis, mikor a jó angyal az operáló késsel jött, megborzadt és csak az Úr Jézus kedvéért volt hajlandó kevélységétől

szabadulni. Fájdalmába majd belehalt, de a jóságos angyal rámosolygott s biztatólag mondta neki: ez az ára a szeretetnek, a gyermeki lelkiületnek.

Hát még milyen az isteni Gyermek? Csupa bizalom Édesanyjához, ráhagyatkozás tökéletes formában az isteni Gondviselésre és kész-

séges engedelmesség a felsőbb akaratnak. Ezt az utat járta Rita anyja is. Édesen megható az a gyermeki, gyengéd bizalom, mely a Szűzanyához fűzte. Már kicsi gyermekkorában jobban vonzódott hozzá, mint földi édesanyjához. Szerzetesi életében is a Szent Szűz vezetése alatt áll. Előtte nincsen titka. Csak egytől fél, hogy esetleg szegyet hoz rá. Mint kisleányka nagyon makacs, de mikor felismeri, hogy ez nevetlenség és ezzel árnyékot vet égi Anyjára, könnyek közt kérleli a Szent Szűzet és leküzdö hibáját. Valami megindítóan szép vonása

ennek a drága léleknek, hogy minden este tökéletes leszámolást ad magáról. Érti, hogy ő gyermek. Élete, egész napja, akarata, szavai, tettei másoké, nem az övé, hát leszámol róluk. Ebben a tudatban élt már a gyermekszobában is. Esténként kicsi ágya fölé hajolt édesatyja, ki az egész napot mint postatiszt a hivatalban töltötte, s a kicsike beszámolt neki napi életéről, hibáiról is, s addig nem volt nyugta, míg az édesapa bocsánatát nem kapta. Kilencéves korában meghal a jó apa s a gyermek hónapokon át kijár esténként sírjához, ott a sírhalomba lyukat váj és abba súgja bele a napi leszámolást s ott kéri az atyai szívtől a feloldozást. Akinek ennyire véreből fakad a gyermeki bizalom és engedelmisség, arról elgondolhatjuk, hogy milyen tökéletesen éli ezt a lelkiületet a szerzetesi élet keretei között. Előjárói, lelkiezetője előtt olyan, mint a harmatcsepp, mint az átlátszó kristály, mert gyermek és nincsen titka. Ezért lehet a lelkéhez férni s azt vezetni.

Még csak egy vonást a gyermeki lelkiületről. Kicsendül a Gyermekjézus első feljegyzett szavaiból: nem tudtátok-e, hogy Atyám házában kell lennem! A gyermek szereti a szülői otthont. Nem bír idegenben élni. Neki a szülői szív közelsége és melegsége kell. Ez is a jászoly titka. Azért oly vonzó a Betlehem, mert ott az Isten ember lett értünk és kicsi gyermekarccal mosolyog ránk. S a Betlehem folytatása az Oltáriszentség. Benne örökös karácsonyunk van, ahol megnyugszik a mi gyermeki szívünk. Rita anyának egyszer így szólt az Üdvözítő: csacsi gyerek, mit sírsz utánam, hát nem vagyok-e mindig veled az Oltáriszentségben! Ha fáj valami, ha hiányomat érzed, fuss az oltár elé s hidd, hogy ott vagyok és meglelsz mindent. Gyermek, higgy az Oltáriszentségben. E szavak után — mondja Rita anya feljegyzése — szívem tele volt örömmel és szeretettel.

Drága Lélek, ebből az örömből és szeretetből kívánok számodra is sokat karácsonyi ajándécul.

Német István.

December 8-án a Központi Oltáriszentség egyesület házában működő összes kongregációk fogadalomújításra jönnek össze. Gyülekezés d. u. 4— $\frac{1}{2}$ 5-ig a központi házban, honnét zászlók alatt vonulnak a templomba. Szentbeszédet dr. Mátrai Gyula templomigazgató, az ünnepi áldást pedig dr. Mészáros János prelátus, érseki helytartó fogja adni. Aki nem jöhetne el, az is lelkesedéssel tekintsen az „egészen szép” Szűzanyára és újuljon meg szolgálatában!

A neszmélyi kápolnára: Egy neszmélyi 10 P-t, *Mikovits József és neje* «hálából minden örömért, melyben a jó Isten bennünket Neszmélyen részesített» újabb 100 P-t, Emma «Jézus Szentséges Szíve egyesülők Velede» 1 P-t, dr. Hanauer Á. István 100 P-t, Gacs János 3 P-t, Filótea 5 P-t, N. N.: «Mária Reparatrix esedezve kérlek, könyörögi érettem Jézus isteni Szívénél, hogy méltó lehessen Krisztus ígéreteire!» 3 P-t adományoztak.

IMASZÁNDÉKUNK

A VILÁGBÉKE.

Még azok is, akik legjobban fegyverkeznek, akik a legádázabb gyűlölettel vannak eltelve ellenfeleik iránt, mindig azt hangoztatják, hogy ők a békét szolgálják. A sok milliószoros gyilkos szovjet a béke báránybőrében tetszelgett Genfben és a béke szolgálatának színébe öltöztetik a nemzetek képviselői még az igazságtalan törekvéseiket is. Miért? Azért, mert ha már nem erényesek, legalább ezzel a színleléssel akarják megmenteni az erényesség látszatát és eleget tenni az egész világ közvéleményének, megfelelni annyi szenvedő ember vágyakozásának: *békés, nyugodt életet óhajtunk!*

Az Úr Jézus az igazi békefejedelem! Úgy jött Betlehembe, mint a «Béke hercege» és azt tanította: «Az Én békémet adom nektek, nem olyat, mint amelyet a világtól kaptok». *Ez a béke igaz! Ez a béke a lélekben uralkodik! Ez a béke erős és képes átfogni az egész világot! Ez a béke az igazi szabadság békéje! Ez a béke az igazi testvériség melegágya! Ebben a békében teljes egyenlőség uralkodik az emberek között, a «Béke-fejedelem» csodálatos útmutatása alapján: «Aki közöttetek nagyobb, legyen a ti szolgátok!»*

Miért ne uralkodhatnának a Béke-fejedelem elvei a világon! Miért ne lehetne elfogadni azokat az elveket az emberiség szociális vezérelveitől, amelyeket Krisztus földi helytartója rakott le a boldogabb jövő alapjául. Miért nem akarnak együtt építeni az Istennel! Hisz az csak biztosabb mint a gőgös ember bábeli zavart produkáló önteltsége! Imaóráinkba vigyük bele az Úr Jézusnak az egész világ üdvét és földi boldogulását, igazi békéjét óhajtó adventi vágyait. Most ebben kell eljőnie a Messiásnak! Krisztus Urunktól remélhetjük csak a szörnyű világkatasztrófa elkerülését. Hozzá kell fordulnunk és igazán komolyan imádkoznunk: *«Uram, adj nekünk békét!»*

Az oltáregyesületi tag imaóráján az egész Oltáregyesület (a nagyvilágon élő összes oltáregyesületi tagok) nevében jelenik meg a szentségi Úr Jézus előtt, az ő imája milliók imádsága az Úr előtt. Érezzük ezt át és vigyünk a világ békéjéért imánkba nagy-nagy buzgóságot, bizodalmat és erőt. Amit Szent Bernát mondott, mirajtunk is teljesebb: Egy ember imája az egész világra áldást jelentő kegyelmek kieszközölője lehet. Úgy legyen!

* * *

Teljes búcsúk:

December 3-án (kettőt), 4-én, 8-án, 25-én, 27-én, a havi imádási óra napján, a havigyűlés, illetve ájtatosság napján, egy tetszésszerint választott napon és még külön azon a napon, amelyiken szentáldozásunkat az Oltáregyesületnek ez évben elhunyt tagjaiért felajánljuk.

A «Szeplőtelen Fogantatás» csodálatosan ragyogó fényesség: felülmúlja emberi szemünk teljesítőképességét és mégis tudjuk nézni, tudunk benne gyönyörködni csalódás és fáradás nélkül, mert a fehér fényforrás nem hagy sötét foltot a lelkünkön, hanem magunk is vágyban és életben tisztábbak leszünk tőle, hozzá mérjük lelkiségünket és nem ijedünk meg kicsinységünk miatt, bátorít, biztat, ígér ... de ...

M.

LELKI TARSOLYOMBÓL

146.

A krisztusi jóslás nyitányában élő készséggel ragadja meg egyik lelkileg lendületes percében Krisztus Urunk könnyűnek tetsző keresztjét; egyszerűen lefejt róla a Világ minden bűnét; vállra kínlódja, de egy napi út után hirtelen összeroppan alatta! . . . Csak kézzel tartotta s az Úr próbára tette!

147.

Az egyéni imaelmélkedés a leg-egyszerűbb «áldozat» azért a nagy áldozatért, azért a kegyes kivételért, mely meghallgatás esetén osztályrészünkül jut.

148.

Mennyei, vagyis hitkövetkezeteségi szempontból csak a «hála» jogosít fel az ima igénybevételére. Ideális imák csak a meghálálás, csak a hálaadás lehet!

149.

A Mindenhatónak legjobban tetsző imádkozás nem a «szavas», a «gondolatos», hanem a «tettes», a «cselekedetes» ima. A bűvös erejű imacselekedetek!

150.

A földi imák kilencvenöt százaléka «kérésért» születik meg; kéréssel kezdődik és esetleg fogadkozással végződik. Ez az imafelhasználás kezdetleges foka! . . .

151.

Vannak olyanok, akik ellenfeleik károsodására imádkoznak. Lelketlenül kiagyalt átkuk beteljesítését kérik az irgalmas Istentől, akinek mindenhatóságával, mindenekfelettségével ezt az égi «szívességet», ezt a földi «aljasságot» összeegyeztethetőnek tartják — vakságukban!

152.

Az ima bűvös erejét minden illetékes és illetéktelen; minden járatos és tökéletlen; minden szegény és gazdag; minden fel nem nőtt és felnőtt ember egyaránt igénybe veheti!

153.

Az ima tisztulási gyógyszere, védőfegyvere és segélyforrása az embernek!

154.

Imádkozás közben már a testtartásunkon is meg kell látszódnia az égi kapcsolatnak!

155.

Közös ügyünkben, bajunkban ne *egyedül* imádkozunk!

156.

Ma már mindjobban éled benem a vágy mindig *másokért* imádkozni s csak néha kérni arra az Urat, hogy soroljon be engem is a kegyelmezettek közé, hogy legalább «megért» lehessen!

IRTA: OLCSVAY GÉZA.

ANYÁCSKA

Írta: ZAYMUS GYULA.

FERKÓ nyakáig húzta ágyában a rongyos paplant, melyen még egy kopott kabát is hevert, mert fázott. Reggel, mikor az édesapja munkába ment, rárakott ugyan a tűzre, de az már régen kialudt volt, s most úgy érezte, hogy meg fog fagyni.

Ferkó ugyanis beteg volt szegény, beteg már régen és az orvos azt tanácsolta, hogy feküdni kell és jól táplálkoznia.

Az ágy mellett a széken két bögre állt, de üresen. Az egyikben rántott leves volt, a másikban meg főzelék, de mind a kettő még a déli harangszó előtt elfogyott és most már olyan nagyon éhes volt, hogy a feje is fájni kezdett.

Meleg tejeskávét illatára gondolt és friss kalács szaga ütötte meg az orrát, olyan kalácsé, aminőt az édesanyja sütött, amikor még élt. De most kis száraz kenyérdarabka is jó lett volna, üres kenyérdarabka, olyan, mint aminőt a vendéglők asztaláról lesöpör a pincér és a moslékos dézsába dob. És nem volt, semmi sem volt, amit meg lehetett volna enni.

Kint téli délután volt. Lassan szállingózott a hó a kormos, füstös háztetők fölött és Ferkó szomorúan nézett ki a piszkos, régen mosott ablakon keresztül.

A pajtásai hógolyóztak és biztosan sárgarépat dugdostak a hóember orra helyére s cipelték le a szánkókat a padlásról és reszelték a rozsdás korcsolyákat. Gyengén, alig hallhatóan sóhajtott s a könny valahol ott bujdosott a nyellője fölött, úgy érezte. Az óra kedvetlenül zörgött a sifonéron és a kályhacsőben szomorúan panaszkodott a téli szél.

Ebben a szobában valahogy minden olyan szomorú volt. Szomorú és piszkos. Míg az édesanyja élt, addig minden ragyogott és a helyén volt, de amióta meghalt, nem volt aki csak egyszer is rendbehozta volna ezt a kis lakást.

Hallgatódzott, mintha valaki elment volna az ajtó előtt. Reménygyulladt fel benne egy kis pillanatra, hogy valaki tán bejön hozzá és hoz neki valamit. Meglátogatja őt s meggyújtja a lámpát, mert már olyan sötét kezd lenni és ő úgy nem szereti a sötétet, úgy fél valahogy tőle, amióta az anyácskát kivitték a temetőbe. De nem ment el senki sem az ajtó előtt, csak a szél motoszkált az eresz alatt s tán ő szeretett volna bejönni megpihenni egy kicsit.

Az utca másik oldalán, az üres telken, meggyulladt egy lámpa. Az első lámpa s utána rohamlépésekkel megjött az este.

Az ajka száraz volt szegény Ferkónak és a homloka meg nedves. És ma valahogy folyton melegkávé járt az eszében. Legalább csak egy fél pohárral hozna valaki, úgy mint régen, mikor még az édesanyja élt, ki odahozta neki az ágyba és így beszélt hozzá: Ferkóka, idd meg szépen, légy angyal, no idd meg mind . . . — és ő akkor nem akarta meginni, félrehúzta a száját, mikor enni kellett.

Most, hogy rá gondolt, nem tudta magát megérteni, hogy neki akkor nem kellett a forró kávé és biztatni kellett őt. Szomorúan csukta be a szemét, mert úgy érezte, hogy sírni fog. Most már nem jött hozzá az anyácska és nem mondogatta neki senki, hogy angyal lesz, ha megissza, pedig most ördögporontynak is elment volna egy bögre kávéért.

Az édesapja már korán reggel gyárba járt dolgozni és sokat, nagyon sokat kellett dolgoznia és mégis mikor szombat este hazahozta a pénzt, alig találta meg a nagy üres zsebeiben, olyan nagyon kevés volt.

Ferkó ágyával szemben a falon a Szűz Mária képe lógott és előtte porosan kis mécses állt, falra szögezett kis deszkapolcon. Az anyácska míg élt, ezt gyujtotta meg minden szombaton s akkor neki is oda kellett eleje térdelni és imádkozni. Ekkor mondta mindig az anyácska: hogy édes Szűz Mária a Te gondjaidra bízom az én fiacskámat, a Ferkót, mert én gyenge és beteges vagyok, de Te Szűz Mária örök vagy és hatalmas. Üdvözlégy Mária . . . — és ezt már közösen mondták és ezt sem akaródzott neki mondani. Leült a sarkaira s csak azért mondta, mert nagyon szerette az anyácskát és nem akart neki bánatot okozni.

És most, mikor mindez az eszébe jutott Ferkónak, imádságra nyílt az ajka. Lassan keresztet vetett magára és az ima szavai simán, összeölelkezve lépegettek ki a száján.

Az óra megint zörgött a sifonéron, de Ferkó nem hallotta. A mécses, mely a kép előtt állt a falon, lekötötte minden figyelmét. Valahogy izzani kezdett a régen alvó lángocska s minél szebben imádkozott, annál ragyogóbb lett a lángja.

Szorosan összekulcsolta a kezét s szinte lázasan mondogatta a szavakat. A lángocska először megvilágította a képet s aztán meleg derengéssel töltötte meg a kis hideg szobát.

Ferkó fel szeretett volna ugrani, ha lett volna ereje hozzá, mert úgy látta, hogy a képről nem a megszokott Szűz Mária néz le rá, hanem az anyácska. Az az anyácska, aki már oly régen itt hagyta őt és megfeledezett róla. Hagyta éhezni, fázni, köhögni s most íme itt van és rámosolyog.

— Édesanyám — kiáltotta Ferkó s feléje nyujtotta a kezét. — Gyere ide, ó, mily jó, hogy eljöttél s nem hagytál éhezni. Mert tudod, mami, olyan éhes vagyok.

És mialatt kint fehér hópelyhek hulltak a sötétségben, az édesanya kilépett a keretből és végigment a szobácskán és leült Ferkó mellé az ágy szélére.

Ferkó gyerek hozzásimult, ölébe bujtatta a fejét, aztán végigcsúsztatva arcán, a keblén s úgy, mint régen, megcsókolgatta a nyakát.

Nem tudott szóhoz jutni, csak nyögdecselt, csak ölegette s minden, amit mondani tudott, annyi volt, hogy — anyácskám.

Aztán egyszerre meleg lett a szoba, a tűzhelyen ropogott a rőzse, a kis kék lábosban emelkedett a tej s egy másik bögréből a kávé fehér gőze szállt a magasba.

— Ma megiszok mindent, amit adsz, mami s meglátod, hogy angyal leszek.

És az édesanya abból a szekrényből, melyben még az előbb semmi sem volt, szép ropogós kifliket vett ki. Aztán a nagy piroscsíkos bögrét az asztalra tette, cukrot tett belé sokat, hogy jó édes legyen és aztán tejet öntött rá és a hegyibe kávé, amennyi még belefért. No és aztán beletördelte a kifliket s mikor mindez meg volt, odaült az ágya szélére és a Ferkó kezében remegni kezdett a bögre. Jó volt, nagyon jó volt, szinte kigyöngyözött a homloka a gyönyörűségtől és úgy érezte, hogy egész testét előnti a boldogság.

— De úgy-e édesanyám, most már nem fogsz elmenni? — kérdezte Ferkó, az üres bögrét átadva. — Majd meglátod, hogy a papa hogy fog örülni, ha meglát, mert mióta elmentél, azóta mindig szomorú. Még engem sem szeret úgy, mint régen.

Az anyácska közben a cipőit nézegette és csóválta a fejét, mintha még olyan rongyos cipőt nem is látott volna. Aztán a nadrágját vette a kezébe és ó, Uram, bocsásd meg, de ez még rongyosabb volt.

— Ne haragudj anyácskám, hogy olyan rongyos a nadrágom — szólt kéréleg a fiúcska —, de magától szakadt el és nincsen aki megvarrja. Én próbáltam, de nem ment, most majd te megvarrod, úgy-e?

És az édesanya ölébe vette a kis lyukas nadrágot és simogatni kezdte, majd megnézte előlről, majd hátulról és ahová a szeme nézése elért, ott iziben összenőttek a lyukak.

— Aztán amióta elmentem, szoktál-e imádkozni, kisfiam? — kérdezte az édesanya, kezét a nadrágocskán pihentetve, mert nem igen hallottam.

Ferkó egy ideig hallgatott, míg megszólalt:

— Ritkán, nagyon ritkán, anyácskám.

— Látod, az előbb imádkoztál és én azt meghallottam a mennyországban. Ezért jöttem oly sietve hozzád, mert a mennyországban minden imádságot meghallanak, különösen, ha olyan szívből jött, mint a tied.

Az ajtó előtt lábdobogás hallatszott. A havat verte le valaki a cipőjéről. Egyet köhintett, majd kinyitotta a szobácska ajtaját s belépett.

Magas, sovány munkásember volt. Csomag volt a kezében és a hóna alatt egy üveg tej. A holmit letette az asztalra, majd odalépett az ágyhoz s lehajolt a gyermek fölé. Hallgatódzott. Ferkó aludt, mélyen, csendesen.

A férfi lámpát gyújtott, majd lángra lobbantotta a tűzhelyre rakott rőzsét. Kávét főzött, felforralta a tejet, majd vajaskiflit vett elő a csomagból. Aztán levette a polcra a piroscsíkos bögrét és cukrot tett belé, majd tejet, kávét s végül beléaprítgatta a kiflidarabkákat.

Ferkó felneszelt.

— Mama! — kiáltotta és a levegőbe kapott.

— Én vagyok az, fiacskám és nem az édesanyád — mondta szelíden az apja és a bögre kávéval odaült az ágya szélére.

Ferkó kezében ma este hát már másodszor remegett a kávésbögre és a tartalma mind a kétszer nagyon ízlet neki. Mikor a felénél tartott, megállt egy pillanatra.

— Papa, ma szombat van és ilyenkor az anyácska mindig meggyújtotta a méceszt a Szűz Mária szobra előtt.

A papa a képre nézett és biccentett a fejével.

— Ha ő meggyújtotta, hát majd meggyújtom én is — mondta és keresett egy kis üveget és elment olajat venni a boltba.

Az Örökimádás-templomnak restaurálására (torony, tető javítás és az 1937-ben esedékes festésmegújítás) utolsó kimutatásunk óta a következő adományok folytak be: N. N. a következő szándékokra: «Szerzetes és papi hivatásokért», Tisztító-tűzben szenvedő lelkekért», «A kikkel szemben jót kellene tennem», «Hogy családomban az isteni szeretet uralkodjék», «Hogy magam is Isten kegyelmében éljek és neki szolgálhassak, amíg Neki tetszik» egyenkint 100—100, összesen tehát 500 P-t adományozott. Azonkívül: N. N.: «Hálából az Örökimádásban nyert kegyelmekért» 5 P, N. N.: «Hálából húgom felgyó-

gyulásáért» 3 P, N. N.: «Nos cum prole pia, benedicat Virgo Maria» 1 P, N. N.: «Mindent Érted Jézusom» 1 P, N. N.: «Egy régi tartozásom jóvátételére» 6 P, N. N.: «Uram, az Irántad való bizalmam csekélyke bizonyítékául» 14 P, N. N.: «Egy lélek nyugalmaért» 2 P, «Egy társulat részéről» N. N. 5 P, «Az óhajtott kegyelmekért» N. N. 2 P, Scheuring Irma 2 P, Pozsgay Lipót 2 P, N. N.: «Felgyógyulásomért hála és elégtétel Jézus Szentséges Szívének» 20 P, N. N.: «A családom békességeért» 5 P, N. N.: «Egy szőrméről való lemondás az Úr házának ékességeért» 10 P

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős k'adó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.